

ELS ENCANTS

Els «Encants» de Barcelona és un món diferent del que vivim. M'atreuria a qualificar-lo de màgic per la quantitat de coses rares que s'hi troben; brutes, rovellades, trencades, polsegueroses... Però tot això no és un inconvenient per la mercaderia, tot al contrari, el comprador dels Encants busca alguna cosa plena de pols, rovellada, inservible, però antiga. El butat comprarà una parella d'avis representats en dos quadres de l'any de la picor, i ves per on, per un parell de bitllets verds (es poden comprar avis mes barats) el satisfet comprador es truirà de tenir avantpassats il·lustres penjats per les parets de casa seva. «Sembla mentida», comentarà amb les distingides amistats que el visitaran, «sembla mentida que el nostre fill gran s'assembla tant a l'estimat tataravi, Déu l'hagi perdonat. Fixeu-vos, els mateixos ulls, la mateixa expressió de la cara...» I tothom quedarà sorprès de la semblança.

El col·leccionista de tant se val el què, hi trobarà peces originals per augmentar la seva col·lecció. Relotges de butxaca (aierta, no fos cas que us timessin...), medalles, monedes, plats decorats, bastons, armes antigues i un munt de coses més que no us podeu ni imaginar. Naturalment, s'ha de regatejar, i molt. N'hi han que hi tenen la mà trencada en això de regatejar. Jo no en sé gaire però em defenso. Si me'n demanen mil n'ofereixi cinc-cents, per posar-nos d'acord finalment en set-cents cinquanta, després d'un llarg i divertit estira i arronsa. A vegades cal oferir-ne menys de la meitat i demostrar una certa indiferència (això cal fer-ho sempre) envers l'objecte que es vol adquirir. Indiferència que es podria traduir en un volguer comprar perquè sí, sense cap mena d'interès. Llavors amics, la compra generalment és un fet. És molt difícil sortir dels Encants amb les mans buides. La gent que allà hi trobareu, és característica i molt interessant. Tenen quelcom de comú, però no sabria dir-vos el què. Potser una tranquil·litat exasperant que ens consumeix.

Parlar dels Encants és parlar d'un món de poesia, de somnis, on tot és possible i res no estranya a ningú.

Joaquim Brustenga-Etxauri

Estació: L'estació més calorosa de l'any és la del Metro.
Estàtua: El cap sense cos, és un bust. el cos sense cap és una revolució.
Esterlina: Als anglesos, els irlandesos els hi faran la lliura.
Estisoreta: Papaviràcia de rizoma tuberculós, de fulles bipinnatrectes i flors zinomorfes, molt utilitzada per la censura.
Estoïcisme: Doctrina que fa consistir la felicitat a proscriure les passions, menysprear el dolor i menjar galetes maries.
Europa: La Europa Verda no té res a veure amb la pornografia.
Evangelí: Mateu, Marc, Lluc i Joan no van tenir problemes amb la llei de premsa perquè Déu no va voler.
Evasió: Una evasió de la presó acaba sempre malament. Una evasió de capital acaba sempre a Suïssa.
Evolució: Revolució amb compta gotes.
Ex: Que era i no és. Exemple: Ex-president, ex-ambaixador, ex-aequo.
Excèntric: Que no passa per Madrid.
Excursió: Sortir a fora. Incursió: Sortir a dins.
Expedient: Comença amb un «Considerant» i acaba amb un pagant.
Ex vot: Votar de fàstic.
Enveja: Hisenda aconsella sempre allò de «més val que et tinguin enveja que pietat».
Eva: La creació d'Eva va ser una costellada.

LA LLETRA F

La lletra F és la E d'un inconstant, o sigui, una E inacabada. Li falta el palet de baix i la feina és perquè s'aguanti dreta.
 Si fa o no fa és una lletra musical. És una lletra molt oficial perquè és la de Fernández de la Mora, Fontana Codina, Fernández Miranda, Fernández Cuesta, Fabián Estapé i d'altres.
 Com que és de Facultat és molt universitària. I com que és la de «no funciona», es veu sovint.
Fabra: Autor de diccionaris que no són de butxacó.
Fàbrica: Conjunt d'homes i màquines amb una finalitat ètica: millorar totes les accions de la Societat.
Factura: És una institució legal, un instrument comercial i una solemne clatellada.
Facultat: Tancada fins a nou avís.
Fagot: Instrument de vent. Exemple: «fagot un vent que no se sent res».
Faixa: «O caixa o faixa». Sobretot si és caixa forta.

Faldilla: «In medio est virtus».
Mallar: Mancar, no encertar, errar. I, naturalment, no dimitir.
Fallera: Diarrea administrativa.
Fallir: Fer llufa.
Falsejar: Dir només les fetes, no les desfetes.
Fam: La fam del món és un moviment de budells revoltats que amenaça descarregar sobre les estructures. Si no s'espavillen o no els ajuden, els països del tercer món, aviat seran de l'altre.
Família: «Conjunt de persones que viuen en una casa sota l'autoritat del senyor d'ella» (Fabra). Aquesta definició està superada perquè **conjunt** no es refereix a persones sinó a guitarres, la gent no **viuen** sinó que penquen, l'**autoritat** és en desús i no hi ha **senyor** perquè encara paga la hipoteca.
Fanfarronada: Dir que no els necessitem per res.
Faraó: Els faraons eren d'aquells que no es volien morir mai. Ara, estan fets un farcell.
Farmàcia: Botiga de farmacèutic. La farmàcia pretén ser més que un establiment: un restabliment. Els farmacèutics es guanyen la vida amb la dels altres.
Fascicle: «Tots som salvats».
Fe: Creure allò que no veiem, o sigui, les estadístiques.
Felip II: És el rei del conyac. Com que va perdre la «invencible» tenia fama de descuidat. Amb l'Escorial, va iniciar la moda del «edificis singulars». Li deien «prudente» perquè no va voler viure a Madrid, degut a la contaminació atmosfèrica. No era gens excèntric.

Felipa: Travessa de ferrocarril. Esposa de Felip II.
Feminisme: Moviment que vol aconseguir que la dona cobri una setmanada tan petita com l'home.
Fenil: Radical univalent. Els radical-socialistes no són químics, són polítics autoritzats (a França).
Fenomen: Fet o cosa extraordinaris. Exemple: objecte volador no identificat, protuberància solar, seu de ministre, etc.
Fermentació: Reacció química acompanyada d'efervescència. Si l'efervescència és de guàrdia municipal, més val no discutir-la.
Ferrocarril: Cosa que omple totes les carreteres de passos a nivell.
Festeig: Fer l'amor i no la guerra. Festeig: fer la guerra i no l'amor.

Jaume Farriol

(continuarà)

no 5
FAI

ANA

ERS

MUNT